

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: I. J.,
bytem

proti
žalované: Česká správa sociálního zabezpečení,
sídlem Křížová 1292/25, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2015, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 11. 5. 2015, č. j. X, **se zrušuje** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 118 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalované o zamítnutí jeho námitek proti stanovení výše starobního důchodu. Žalobce namítá, že žalovaná měla zahrnout vyloučenou dobu 24 dnů za rok 1999, 17 dnů za rok 2010 a 256 dnů za rok 2013 (v této části vzal žalobu zpět při jednání dne 17. 6. 2020). Proti stanovení starobního důchodu v roce 2013 namítl, že mu do vyměřovacího základu nebyly započteny částky za pracovní úrazy v letech 1999 (6 361 Kč), 2001 (8 016 Kč), 2010 (7 953 Kč). Dále uvedl, že ve stanovení vyměřovacího základu není zahrnuta doba za nemoc v roce 2001 (31 dnů). Také upozornil na to, že v případě nezapočtení částky za pracovní úrazy ve výši 22 330 Kč k osobnímu vyměřovacímu základu je třeba zahrnout do výpočtu vyloučených dob jako nemoc (pokud nebude uznána a připočtena k osobnímu vyměřovacímu základu částka za pracovní úrazy). Během jednání se žalovaným žalobce zjistil, že nebyla započtena další vyloučená doba 256 dnů za rok 2013, kdy byl veden na úřadu práce. Následně z vyloučených dob žalovaná započítala pouze 31 dnů za rok 2001. Náhrady za ztrátu na výdělků za úrazy byly sice vyplaceny, ale nebyly připočteny k hrubému výdělků za uvedené roky, čímž je snížen osobní vyměřovací základ a tím i starobní důchod. Odkaz žalované na § 370 zákoníku práce pomíjí § 16 odst. 3 zákona 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění dle kterého se do vyměřovacího základu pojištění zahrnuje ztráta na výdělků po skončení pracovní neschopnosti za pracovní úrazy.
2. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby. K námitce žalobce o nezhodnocení náhrady za ztrátu na výdělků v letech 1999, 2001 a 2010 odkázala na § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, dle kterého lze do vyměřovacího základu pojištěnce po roce 1995 zahrnout pouze náhradu za ztrátu na výdělků vyplácenou po ukončení pracovní neschopnosti. Dle potvrzení zaměstnavatele byla žalobci v době od 11. 1. 1999 do 22. 1. 1999, od 31. 7. 2001 do 12. 8. 2001 a od 30. 6. 2010 do 16. 7. 2010 vyplácena náhrada za ztrátu na výdělků, avšak šlo o náhradu vyplácenou dle § 370 zákoníku práce, tzn. po dobu pracovní neschopnosti, nebylo možné ji zahrnout do vyměřovacího základu. Kontrolou dávkového spisu bylo zjištěno, že mu pro výši starobního důchodu nebyly zhodnoceny veškeré prokázané vyloučené doby. O zápočtu chybějící vyloučené doby 24 dnů v roce 1999 a 17 dnů v roce 2010 žalovaná rozhodne po ukončení soudního řízení.
3. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí č. j. X ze dne 7. 10. 2013 o přiznání starobního důchodu ve výši 13 732 Kč tak, že žalobci byl od 14. 9. 2013 přiznán starobní důchod ve výši 13 747 Kč. K uplatněným námitkám žalovaná uvedla následující: A) žalobce sice předložil potvrzení zaměstnavatelů a pojišťovny o vyplacení náhrady ztráty na výdělků po dobu pracovní neschopnosti za období 11. – 22. 1. 1999, 31. 7. – 12. 8. 2001 a 30. 6. – 16. 7. 2010, avšak jednalo se o náhrady za ztrátu výdělků po dobu pracovní neschopnosti, které dle § 16 odst. 3 věta čtvrtá zákona o důchodovém pojištění se do vyměřovacích základů nezahrnují. Náhrady za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti nebyly zjištěny. B) v roce 1987 žalobce vykonával souběžně pracovní poměr u dvou zaměstnavatelů. U zaměstnavatele OSPAP netrval pracovní poměr žalobce celý rok, nýbrž jen od 1. 6. 1987, k souběhu vyloučené doby a výdělečné činnosti u OSPAP došlo pouze v období 27. – 31. 7. 1987 (5 dnů). Vyměřovací základ u OSPAP byl vypočten podle počtu vyloučených dob ta, že dosažený vyměřovací základ 4 114 byl vydělen počtem odpracovaných kalendářních dnů (214) a výsledek vynásoben počtem kalendářních dnů snížených o vyloučenou dobu vykazované v pracovním poměru u

zaměstnavatele Dopravní podnik hl. m. Prahy. Takto určený výdělek 4 018 odpovídá údajům v nově vystaveném osobním listu pojištění ze dne 4. 5. 2015. Informativní osobní list důchodového pojištění je informativním dokumentem pro pojištěnce, který si jeho vyhotovení požádá. Slouží ke kontrole dob pojištění (§ 40a zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení). Osobní list důchodového pojištění, který je nedílnou součástí rozhodnutí, je vyhotovený pro účely výpočtu invalidního nebo starobního důchodu a závazným způsobem prokazuje, jaké doby a vyměřovací základy byly při výpočtu důchodu zohledněny. C) žalovaný shledal důvodnou námitku nezohlednění vyloučené doby 31 dnů (31. 7. – 30. 9. 2001), jež byla dodatečně započtena a proveden přepočtení důchodu.

4. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
5. Podle § 16 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění ve znění do 31. 1. 2018 *se do vyměřovacího základu pojištěnce za dobu po 31. prosinci 1995 se pro účely stanovení ročního vyměřovacího základu zahrnuje též náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti náležející za pracovní úraz (nemoc z povolání) a náhrada za ztrátu na služebním příjmu (platu) po skončení neschopnosti k službě.* Náhradou za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti je doplacení rozdílu příjmu pojištěnce po pracovní neschopnosti v příčinné souvislosti s důvodem pracovní neschopnosti, zde pracovním úrazem. Není tak určující okamžik výplaty náhrady, ale důvod plnění, tedy že v důsledku pracovního úrazu má pojištěnec po skončení pracovní neschopnosti nižší příjem, jde obvykle o tzv. rentu. Z potvrzení zaměstnavatelů ale i pojišťoven je patrné, že v žalobcem namítaných případech v letech 1999, 2001 a 2010 se jednalo o náhradu ztráty příjmu během pracovní neschopnosti (po dobu trvání pracovní neschopnosti), tedy doplatek mezi nemocenskou a předpokládaným příjmem. Nejednalo se o doplacení rozdílu mezi dosaženým příjmem po skončení pracovní neschopnosti a předpokládaným příjmem po skončení pracovní neschopnosti. V tomto rozsahu není žaloba důvodná. Je však zcela důvodná v rozsahu námitek opomenutí vyloučených dob, která je ve své podstatě provázána s námitkou nepřihlídnutí uvedených náhrad, neboť pokud dané doby budou dobou vyloučenou, není důvodu k těmto náhradám přihlížet.
6. Podle § 16 odst. 4 písm. a) zákona o důchodovém pojištění je doba pracovní neschopnosti vyloučenou dobou, za kterou se příjmy nezapočítávají do vyměřovacího základu. Žalobce sice původně tyto vyloučené doby neuplatnil, v námitce výslovně uvedl jen vyloučenou dobu 31 dnů za rok 2001, avšak z kontextu jeho podání takový požadavek patrný je, zejména pokud explicitně vyplývá z jeho rukou psaných poznámek, které byly přílohou námitek. Ostatně dané bylo žalovanému známo, jestliže sám požádal o šetření k této otázce. Žalovaná se žalobcem opakovaně osobně jednala, proto měla v souladu se zásadou dobré správy dané vyjasnit. Pro uplatnění vyloučené doby není rozhodující forma podání, tedy zda žadatel uplatnil na příslušném formuláři, ale obsah jeho podání. Jelikož se žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí k námitce vyloučených dob i za období 24 dnů (rok 1999), 17 dnů (rok 2010) nijak nevyjádřila, je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, proto jej soud zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v absenci řádného odůvodnění. Žalovaná se v novém

rozhodnutí vypořádá s námitkou vyloučených dob v roce 1999 a 2010, přičemž o povaze daných období jako dob vyloučených není sporu.

7. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému, které spočívají v nákladech za kopírování a poštovné, jež žalobce vyčíslil na částku 118 Kč, která odpovídá předpokládaným nákladům dle rozsahu žaloby. Je na žalobci, aby žalované sdělil co nejdříve, jakou formou žádá o náhradu nákladů řízení. Zda na účet nebo složenkou.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze 17. 6. 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce